

salvator

DAVIDSFONDS GROENCOMITE HEEMVRIENDEN
KESSELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT Nr 26

Juni 1978

Wat vindt U in dit nummer ?

Vragen over de Bistedreef in Kessel.

Het was de mode van Parijs en die van Kessel konden niet anders dan aan die mode mee te doen!

En ten slotte plaatselijke ditjes en datjes.

HET EINDE VAN DE BISTEDREEF ?

Het artikeltje in Echojournaal nr. 12 van 22 maart 1978 betreffende het lot dat deze dreef beschoren is, heeft ons diep teleurgesteld. Wij lezen dat, door een overeenkomst met Matexi, verkavelaar van 'De Bist', de Bistedreef eigendom werd van de gemeente 'Nijlen'. Het blijkt dat men van dit prachtig stukje natuur een uitvalsweg naar Lier wil maken voor de mensen van de Bist (?). Is er werkelijk zulke nood aan een nieuwe weg voor de Bistbewoners? Er bestaat toch een verbindingsweg met Lier? Of wil men de dreef omtoveren in een soort auto(snel)weg?

Hoe dan ook, het openstellen van de dreef voor het motorrijtuigenverkeer zou de doodsteek voor dit rustig stukje wandelgebied betekenen. Voor zover wij weten is een dreef nog altijd een met-bomen-beplante-landweg! Mag er nu werkelijk nergens nog een echte dreet in Kessel blijven bestaan, waar zoals vroeger de voetgangers, desnoods met drieën op een rijtje, onbevangen babbeltjes kunnen slaan zonder voortdurend achterom te moeten kijken, om het vege lijf te redden?

Zouden de bewoners van de Bist niet opgetogen kunnen zijn met een prachtige, goed onderhouden (!), wandelweg in plaats van een uitvalsweg, zij die toch bewust een natuurgebied tot hun woongebied hebben uitgekozen?

Het artikel in Echo besluit dat het een grote vreugde is voor de 'Nijlense natuurliefhebbers' die weer een prachtig landschap in het gemeentelijk patrimonium ingeschreven zien. Eerlijk gezegd, wij kennen de smaak van de 'Nijlense natuurliefhebbers' misschien niet zo goed, maar die van Kessel denken er toch anders over...

Er wordt ook de nadruk gelegd op het feit dat Matexi woord heeft gehouden. De vraag kan gesteld worden welke belofte de gemeente gestand heeft gedaan, want voor zover wij weten delen verkavelaars niet zomaar geschenken uit.

Zou er weer geen verkavelingsspook om het hoekje loeren? Het militair domein is erg dichtbij.....

HET WAS DE MODE VAN PARIJS

Hoe het toch allemaal kan veranderen ! Het is echt niet om te geloven ! Onze dorpen zijn niet meer die vredige, stille hoekjes op de buiten waar het goed is om te leven. Integendeel, ze gelijken al meer op kleine stadjes en de bewoners zijn ook met hun tijd meegegaan. Onze levenswijze en gedragingen zijn er helemaal anders op geworden. Die kalme rustige gelatenheid van vroeger is totaal teloor gegaan. Het is alles zo druk en 't gaat allemaal zo snel ! Wat zouden onze grootouders staan kijken indien ze eens een week terug met vakantie mochten komen !

Als we eens per gelegenheid een oud familie-album openslaan of even gaan neuzen in de blikken doos met vergeelde foto's uit vroeger jaren, staan we echt versteld hoe heel anders die mensen er uit toen uitzagen.

Het leven werd voor een groot deel op de straat doorgebracht. Op oude prentkaarten ziet men soms tientallen kinderen die hun spel even stilleggen om de fotograaf nieuwsgierig aan te kijken. De vrouwen zijn meestal ook goed vertegenwoordigd. In hun sjofele kleren, met rokken die haast de grond raken en de voorgebonden schort, komen ze met de bezem even de straatgoot keren of staan een praatje te slaan met de buurvrouwen. Het komt allemaal zo grijs en grauw en donker naar voren tegen de witgekalkte gevels der lage huisjes.

Maar het straalt zulk een rust en gelatenheid uit die we ons niet meer kunnen voorstellen. Nu is alles netjes en keurig en vol drukte en beweging.

Onze taaie Kempische bevolking heeft steeds hard moeten zwoegen om aan de dagelijkse kost te komen. Onze mensen waren arm, vandaar dat we in de klederdracht weinig uiting van weelde vonden. Ze waren bovendien diep godsdienstig, trouw aan de goede zeden endan ook volkomen zedig in hun kleding.

Sinds de eerste wereldoorlog is dat allemaal gaan evolueren door het veel nauwere contact met de steden. Het aanleggen van betere wegen en het inleggen van trams en autobussen hebben dat nog verder in de hand gewerkt.

De trek naar de stad was begonnen.

Vele jonge meisjes uit onze grote gezinnen, die thuis konden gemist worden, omdat ze er toch geen werk voor vonden, gingen naar de stad een post zoeken om als boven- of keukenmeid te gaan dienen bij rijke lui. Na enkele weken spraken ze al vlot 'Leërs' of 'Aantwaarps' omdat ze hun plat 'Kessels' veel te boers vonden. Niet alleen verloochenden ze hun taal maar ook hun kledij en kapsel werden veel stadser. Iedere week hadden ze hun uitgangsdag en mochten ze van mevrouw voor enkele uren de stad in. Dan zagen ze de modische toiletten van de preutse dametjes die door de straten flaneerden en in de talrijke magazijnen kochten ze ook al eens het een of ander, kwestie van niet te zeer op te vallen tussen de stadsbevolking.

Opedirkt kwamen ze terug in hun dorp en werden dan wel een beetje om hun schoonheid bewonderd, maar ook benijd door de meisjes die thuis waren gebleven en er zo heel anders uitzagen.

Ze droegen veel kortere rokken en ook al eens een kleurig kleedje met een bloemeke of een carreauke en een modisch hoedje. Hun blozende wangen bewerkten ze met een zacht 'pomponneke' met wat 'poudre de riz' uit een doosje om er, zoals die stadse madammekens, wat bleker uit te zien. Maar vooral hun neusje werd duchtig onder de hand genomen, want dat mocht vooral niet blinken. Immers de reclame lanceerde de slogan 'Ontdoe u van die glans op uw neus! Duizende vrouwen hebben er hun man mee verloren !'

Heel hun leest en gang werden anders, veel koketter en slanker, want ze droegen een korset en een bustehouder, een 'soutien-gorge' gelijk madame en vleeskleurige 'à jour' kousen en schoentjes met hoge hakken.

Onze moeders hadden met al die maskerade er altijd geen goed oog in en vroegen af en toe wel eens of ze soms nog wel baden en naar de mis gingen. Vader zei gewoonlijk niet veel maar vloekte tussen de tanden 'Tedju, zo z'n schoon geld versmossen!'

Broers, zusters en vriendinnen luisterden met open mond als ze aan 't vertellen ging over haar post en 't leventje in de stad, en dat ze ook al een lief had, een soldaat die ze leren kennen had toen ze met haar

Nog een zeer statige en deftige opname van Stans Sprangers, beter gekend als 'Stans van den Beurger' die getrouwd was met Frans Van Regenmortel, in de volksmond Suske Preus genoemd, burgemeester van Kessel tijdens de jaren 1896 tot 1910. Kijk hoe zij met haar witte muts in haar rijkelijk kleed wil pronken met al haar goud en juwelen. Naast een kostbaar halssnoer draagt zij haast aan ieder vinger een gouden ring die zij ons 'heel toevallig' tijdens de opname wil laten bewonderen...

vriendin ging dansen. Ze kon al walsen en kende de tango en de charleston. Dat was de laatste nieuwe ! En ze deed hem eens voor met de handen steunend op de rand van de tafel of een stoel.

Het werkte toch allemaal zo aanstekelijk op het gemoed van het jonge volkje. De rust werd er door verbroken gelijk door tientallen andere dingen. En zachtjes aan sippelde het gif der mode door tot onze dorpjes. Men aapte alles na, wat de stad ook bracht ! Een tijdperk van eenvoud en armoede werd afgesloten.

Gedaan met de gestoken neusdoeken en de zwarte wollen neusdoek die ze om zich heen sloegen om een boodschap te doen of naar de 'vriemis' te gaan. Ook geen kornet- of trekmutsen meer. De hoedjes met veertjes, kleurige bloemen en rode kersen deden hun intrede.

Ik heb in mijn kinderjaren eigenlijk niet zo veel witte mutsjes meer zien dragen. Toch kan ik me nog enkele vrouwtjes herinneren die ze toen nog droegen o.a. Let de Meulder, Manke Bet, Roos uit de Kroon, Moederke Van de Wouwer, Fie van boer Bouwen, Soois van Suskes uit de dreef, Joke Van Hout, Fie van de garde en Trees Van Ganzen. Bij Joke Van Hout, recht over de kerk, werden de witte kanten mutsen opnieuw gestreken om er de plooitjes en pijpjes in aan te brengen. Dat moest door iemand van stiel gebeuren.

De zwarte wollen mutsjes en de zwarte 'kornetten' met pluimpjes en 'paljetten' bleven wel even langer in de mode en werden gedragen door Cille Meure, Adèle Marsjal, Jo Kerselaers, Lien van de secretaris, Mathil Bouwen, Roos Pot, Zwette Jo, Mie Knuts, Joke Van Dijck, Mie van Put, Fie Bernaerts, Stans van den Beurger, Bet Mettens en anderen. Al deze vrouwtjes droegen ook nog de wijde, zwarte kapmantel als ze ter kerke gingen. Doch vele andere vrouwen sloegen simpel de zwarte neusdoek over het hoofd.

Hun kapsel was zeer eenvoudig, met een scheidingslijn in het midden, achter op het hoofd in een klein dotje gedraaid, waarop de kornetten wonderwel pasten. De reeds meer geëvolueerde en jongere vrouwen droegen een dot boven op het hoofd of in de hals en soms werd er een 'muiske' van kunsthaar onder gefoefeld om hun magere haartooi te ver-

doezelen. Zij droegen als ze ergens naartoe gingen gewoonlijk ook een rond zwart hoedje om er mooi uit te zien.

Ik moet wel bekennen dat, in die tijd, onze vrouwen al meer vooruitstrevend waren dan in vele andere dorpen uit de midden- en noorderkempen, waar vele jaren later de witte trekmutsen, kornetten en kapmantels nog altijd werden verder gedragen.

In Scherpenheuvel, tijdens de processie in de maand mei, hebben we nog lang de witte kornetmutsen met gele en goudkleurige linten kunnen bewonderen bij vrouwtjes uit het Brabantse en de noorderkempen.

Maar ja, Kessel lag veel dichter bij de grootstad en die invloed liet zich sterk gevoelen. Hier bij ons leken het al echte dames toen het ginds nog eenvoudige mensen waren. Hier verdienden ze ook meer geld, want Kessel was een van die weinige dorpen waar het steentje floreerde en de mensen stilaan in 't geld geraakten.

Elders waren het nog keuterboerkens die in de Limburgse mijnen moesten gaan bijverdienen om rond te komen.

't Was in 't begin der twintigerjaren dat ook 'de kalotten' in de mode kwamen. De kapsels werden kort. De grote vereenvoudiging was begonnen. De mode liet de vrouwen rechte japonnen dragen met beschilderde versieringen, geen mouwen en veel punt-decolletés. De benen werden zichtbaar waardoor de preutse dames weer gewoon konden lopen.

De kleine meisjes droegen toen nog lange vlechten of een paar korte staartjes, maar eens groter geworden droegen ze de haren netjes op de rug en met een grote strik of in een wrong in de hals of op het hoofd in een dotje. Die haren vroegen een groot onderhoud, want dagelijks moesten ze gekamd en geborsteld worden.

Niet zelden kwamen de schoolkinderen toen thuis met beestjes, overgedragen van de een op de ander met de lange sjaals en neusdoeken waarmee ze naar school liepen. 't Was in die tijd dat je de reclameborden

op hoekhuizen en muren zag met 'Milanais'. Een wondermiddel ! Het was een roosachtig poeder dat in warm water moest opgelost worden om de woekerdierpjes en de 'neten', zo heette men de larven en eitjes, te doden.

Geen wonder dat de kortgeknipte haren toen in mode kwamen en vele moeders bij hun dochtertjes de vlechten tot een keurig kalotje lieten afknippen. Het was gemakkelijk en het stond netjes.

De nonnekens op school waren er helemaal niet mee opgezet en zagen er iets onzedigs in. Maar 't kwam in de mode en ook grotere meisjes en mondaine vrouwtjes lieten zich een mooi kopje coifferen.

In 't begin werden ze dan met een loens oog aangekeken en voor openbare zondaressen gehouden ! 'Hedde da gezien ? die hee ok al een kalot !' Maar de wagen was aan 't rollen en niet meer tegen te houden ; Er kwamen allerlei knipsels : o.a. 'à la Mistinguette', à la garçonne' en wat weet ik al !

Mijnheer pastoor had 's zondags schoon te preken over de openbare zedeloosheid en losbandigheid, 't was al boter aan de galg. Zelfs deftige vrouwen sprongen mee in de dans en er werd over niets anders meer gesproken.

'Hedde ga nog gen kalot ? Ik paas toch ok mo iën te lote staan. Ze zeggen dat het toch zoeë gemakkelek is. Mo dië van ons heet het ni geren, mor ha vendt het wel schoeën. Ik zuuk ni lang ne mië te wachten. Ik paas zoë tegen keirmis of zoeë.'

En zo gebeurde het meestal. De ene volgde de andere. Zelfs oude vrouwtjes kwamen onder de schaar. En het werden heel andere figuren. De een stond er wel wat beter mee dan de ander. Sommigen hadden er precies een voller gezicht mee.

'Wel, ge stoat er hiël goe mee. Ge zaat precies veul joenger geweurre. Ge had het veul vruger mutte loaten doen !'.

Er volgde allerlei kommentaar.

't Was ook in die tijd dat de liekenzangers op Lier markt de laatste nieuwe lanceerden en door het jonge volkje bij slemppartijen werd gezongen :

Hier volgt er zo eentje :

Luister beste vrienden, wat ik verleden week
toch ben overkomen, 't bracht me van de streek.
Ik was uit voor zaken naar de stad Parijs
En toen ik terug kwam van die reis,
Kwam ik thuis bij mijn schat van een vrouw
Ik stond verbaasd toen ik haar een kus geven wou.

Want z'had heur haar laten afsnij'n
In een kalotje, mijn zotje,
Dat deed mijn hartje toch zo'n pijn

Maar ze zei : ' 't Moest maar zo net niet zijn ! ' '
Ik sakkerde en riep al kwaad
' 't Is niet om te houden
zo'n vrouwen,
moesten ze steken
voor zeven weken
in 't een of 't ander pensionaat !

Maar het bleek voor vele vrouwen toch niet zo gemakkelijk te zijn dan men wel zei. De mode vroeg steeds maar meer en meer. De haren moesten dra in krulletjes en golvingen gedragen worden. Daarom moesten ze af en toe, ja meestal wekelijks naar de kapper. Op zaterdagavond zaten ze soms uren aan te schuiven eer het hun beurt was. Met een heet pijpijzer werden dan de haren in krulletjes gedraaid. Voor het naar bed gaan trokken ze dan een soort netje over het hoofd, maar soms bleef er niet veel krul meer van over. Dan moesten ze er zelf nog aan prutsen met klemmekens en spelden.

De Fille, die nu in 't gasthuis is, was zoal de eerste damescoiffeur van Kessel en had enorm veel te doen. Soms trokken ze ook naar Lier. Dat stond dan nog voornamer.

Nog later gingen ze naar Sooi van 't Ketske. Die had z'n stiel nog in Parijs geleerd. Dat sprak natuurlijk tot de verbeelding. Hij kon zijn

*Frans van den Berg, beter gekend als Sooi van 't Ketske, had zijn stiel nog in Parijs geleerd en lanceerde voor het eerst in ons dorp de 'ondulation permanente'. Dat sierlijke Franse woord was echter voor de Kesselaars te moeilijk om uit te spreken. Zij gingen dan maar naar Sooi van 't Ketske 'oem ne permanant'. Sooi van 't Ketske was in die tijd ook een zeer bekend schminker. Bij menige toneelgroep trad hij altijd op als de onzichtbare man achter de schermen om de uit te beelden figuren vóór de schermen echt te doen leven. En hij kón het!
Zie hierover meer in Salvator nummer 20 bladzijde 16.*

werk echt niet meer gedaan krijgen, zoveel had die man te doen. En ... die lanceerde dan nog de 'ondulation permanente', de blijvende haargolwing!

Weken, soms maanden op voorhand moesten ze een afspraak maken om gesteld te geraken. Zulke ondulatie was goed voor een jaar, maar 't kostte natuurlijk veel meer, want het duurde uren eer het werk klaar was.

Als de vrouwen onder de droger zaten kregen ze gewoonlijk 'een zjat kaffe' om er tegen te kunnen... en het nog warmer te krijgen.

Die man moest soms werken tot een kot in de nacht en 's morgens voor de eerste mis stonden ze al aan zijn deur te bellen.

Bij de meesten hield die permanent het geen gans jaar vol en dan moesten ze tussendoor hun haar eens laten bijknippen of een 'mise en plis' laten leggen.

Ja, dat hoorde nu eenmaal zo en ze hadden het er voor over ook. 't Was immers de mode van Parijs!

Ghislain Verreydt

Fille Veris in zijn glorietijd als dienstklopper bij de 'Belze' in de jaren 20.

De Fille had ook nog 'zitdagen' in andere dorpen. Op donderdagen in café 'Den Rozenhoed' in Nijlen en vrijdags zat hij in café 'Den Doornboom' in Herenthout.

Eigenlijk is hij met die stiel louter toevallig begonnen. Hij maakte eens op een keer het haar van zijn schoonzuster op en dat viel toen zo mee dat nog andere vrouwen het te weten kwamen en al vlug aan zijn deur in de Terlakenweg stonden.

De Fille zag er centen in en besloot daarom zijn leven te wijden aan de haartooi van dames. Hij liet zich in Antwerpen inschrijven voor deelname aan een speciale cursus die uit 15 lessen bestond. Dat kostte toen F 1.500 wat veel geld was in de jaren 20! Hij heeft de lessen niet allemaal gevolgd. Hoop en al een stuk of 10.

De eerste vrouw van Kessel bij wie hij als beroepscoiffeur met het ijzer bekken in het haar legde was Amelia De Meyer-Maes.

Lang op voorhand konden de vrouwen toen niet naar de kapper gaan want door de toenmalige manier van werken waren de kapsels slechts een zeer kort leven beschoren. Van 'permanent' was er in de dorpen toen nog geen sprake. Alles werd met een heet pijpijzer ingezet. Het stonk bij de Fille dan ook altijd naar verbrand gazettenpapier want het hete pijpijzer werd daar eerst zo eens ingezet omdat anders het haar zou kunnen verbranden. Alhoewel de vrouwen mochten kiezen tussen enkele kapsels had de cliënte voor haar keuze maar bitter weinig inspraak. De Fille deed maar één model: 'Met een streep opzij'.

Afspraken maken hoorde er toen nog niet bij. Eerst was eerst en het was dan ook doodgewoon dat er bij het eerste kriecken van de dag reeds 5 à 6 dames aan de deur van de Fille stonden te wachten.

De Fille was de eerste Kesselse haarkapper voor vrouwen die van deze stiel zijn hoofdberoep maakte. Wij zouden hem de eerste full-time coiffeur van Kessel kunnen noemen al moest hij eigenlijk op twee dagen, 's zaterdags en vooral 's zondags, zijn week goedmaken.

's Zaterdags, reeds in de vroege morgen begon hij te werken en het lukte hem pas 's zondags 's morgens om 4 uur een uurtje te gaan slapen want om 5 uur klopten wachtende vrouwen op straat hem alweer wakker.

Tijd om te eten schoot er niet over en zijn vrouw verkeerde nog minder in de mogelijkheid om het klaar te maken. Zo gebeurde het eens dat Marieke Truyts de Fille op een zondagnamiddag een bordje rijstpap bracht uit puur compassie.

Ook de helpsters van de Fille waren dan al op post want de Fille deed niet 'de hele kop'. Het haar wassen en opkrullen - iets wat men ook zelf thuis al op voorhand mocht doen - deed de Fille niet zelf. Dat was de taak van zijn helpsters. De eindafwerking 'het bekken leggen' was voor de meester. Zoals een schilder de laatste hand legt aan een schilderij om het tot een kunstwerk te maken, zo legde de Fille de bekken die het werk 'af' maakten.

En hoeveel 'laatste handen' de Fille zo op één dag legde valt niet bij benadering te schatten. Het waren er enorm veel ! Wel honderd ! Zeker 's zondags wou geen enkele vrouw - het was toen nog 'de goeien tijd' in het begin van de dertiger jaren - nog ergens naartoe zonder dat haar haar 'ingezet' was.

Het salon zat dan ook altijd gestampt vol en 4 à 5 uur wachten om aan de beurt te komen was geen zeldzaamheid.

Voor vele vrouwen was het moeilijk hun huishouden zolang alleen te laten. Iedereen had daar begrip voor, en men vond dan ook een oplossing.

Het was toegestaan - en van dit recht werd veelvuldig gebruik gemaakt - om zich te laten vervangen door een 'aanschuiver'.

De leeftijd van die aanschuivers schommelde meestal tussen de 8 en de 14 jaar. Jonger dan 8 kwam men niet in aanmerking. Men miste dan nog meestal de nodige lef om van zich af te bijten als er iemand probeerde 'haarzak' te doen.

Met ouderen dan 14 à 15 jaar kreeg men het - zeker tijdens de zomer - niet meer gedaan om hun zondag zo ellendig te laten verknoeien, alhoewel er tijdens het lange wachten wel van die pikante zaakjes verteld werden waarvoor onze jeugdige snaken omwille van de goede moraal eigenlijk hun nieuwsgierige oren dienden te sluiten.

Aan de snuiten van die jeugdige aanschuivers was het vaak duidelijk te merken onder welke voorwaarden ze aangenomen werden. Men had immers 3 soorten aanschuivers :

- 1) vrijwillige
- 2) gedwongen, en
- 3) betaalde.

Niet dat de betaalden daar nu precies rijk van werden, het 'ereloon' lag immers aan de lage kant en was zelden hoger dan 1 frank per beurt. Sommigen namen zelfs met 50 centiemmen genoegen.

Blinde Jos was in zijn jeugd een van die betaalde aanschuivers. En een zeer gewaardeerde nog wel ! Toen reeds goed van tongriem gesneden kon hij niet alleen een heel 'salon' bezig houden maar hij nam tussendoor ook nog de zorg op zich voor de 'klaphoorn' zoals men een grammofoon toen meestal noemde.

Nog een heerlijke opname van de voorvaderen van de familie Veris in de jaren 1900. Bemerkt de typische klederdrachten uit die tijd. Van boven te beginnen van links naar rechts : Peer en Sus Veris, Evarist Veris(vader van de Fille), Flor, Jef en Clemence Veris.

Van onder vanaf links : Fons Veris(woonde later in Parijs nadat hij tijdens de oorlog 14-18 deserteerde en werd er chauffeur van een rijk wijnhandelaar), Mon en Stans Veris en tenslotte Lodewijk Veris (de grootvader van de Fille) met zijn vrouw. Lodewijk was vanaf 1892 tot 1896 dienstdoend burgemeester van Kessel.

Hij stak bijtijds een nieuw pinneke wanneer hij hoorde dat het oude te bot geworden was, iets wat het duidelijkst hoorbaar was bij een plaat met gezang.

De zanger kwam dan zo ongeveer over alsof hij met zijn ene hand zijn muziek vasthield en met zijn andere hand uit alle macht zijn neus toekneep.

Ook de veer van de klaphoorn moest regelmatig met een zwengel opgewonden worden. Werd dit niet tijdig gedaan dan zakte het tempo van de muziek zodat een march afleed tot een soort treurmarch. Vier-vijf stemmen riepen dan 'draaien, draaien'. De verantwoordelijke haastte zich dan om vlug-vlug enkele toeren met de zwengel te geven tot de muziek terug opklom tot het juiste tempo. Niemand lachte met dergelijke gang van zaken, men vond die klaphoorn zelfs een wonder van techniek en als er dan al eens een plaat een barstje vertoonde of bieef

haperen, stoorde dat niemand. De Fille zijn discotheek was niet erg uitgebreid maar de platen waren wel met een dusdanige zorg uitgekozen dat geen mens er bezwaar tegen had dat eenzelfde plaat 15 tot 20 keer per dag opnieuw werd opgelegd.

'De Koekoekswals' was toen de hit van de dag en werd steeds maar opnieuw afgedraaid. Ook 'De fluit en zijn hond' en 'O Donna Clara' waren toppers. Er was ook nog een schoon march die niemand bij naam kende maar altijd werd aangeduid als 'Zet die schoon march nog eens op'.

Toen de crisis op het einde van de jaren 30 zich deed gevoelen had dit ook zijn weerslag op de kapperszaken en er kwam minder volk bij de Fille.

Ook de permanent kwam volop in de mode doch de Fille paste zich aan deze nieuwigheid niet aan en kocht het toen zeer dure toestel om permanent te zetten niet.

't Ketske deed dit wel en kreeg steeds meer te doen ... en verdrong de Fille.

Lode Van Regenmortel

VARIA

Een gemeentelijk reglement - voorgesteld door het Groencomité Kessel - op het kappen van hoogstammige bomen werd door het Nijlense gemeentebestuur eenparig goedgekeurd. Als nu de gemeente er nog voor zorgt dat dit reglement nageleefd wordt is dit in ieder geval een toe te juichen initiatief waarvoor wij vooral schepen De Winter willen danken.

Toch sneuvelden er nog een groot aantal prachtige beuken in het Goor en het Visseneinde ondanks onze inzet om deze te behouden. Wij hopen dat het de allerlaatste zijn. Veel zijn er niet meer!

Op verschillende plaatsen in onze gemeente werden bomen aangeplant. Naar men ons verzekerde, een eerste fase om ons dorp groener te maken. Dat is dan toch een pluspunt waarvoor schepen de Winter zich andermaal heeft ingezet.

Maar !

Tegen het 'Vagevuur' stond het 'huizeke van Baeten'. Een kraaknet, oergezellig boerderijtje, te schoon om in Bokrijk te zetten. Op onze wandeltochten vroegen we aan Marie, telkens we voorbij kwamen, om even de deur open te trekken, wat ze steeds vol trots deed.

Onlangs werd deze kleine hoeve, gebouwd in 1785, openbaar verkocht. De toekomstige of beter gezegd de huidige eigenaar had er vele miljoenen voor over. Wie stelt echter onze bittere teleurstelling vast toen we hoorden dat de hoeve tot op de grond afgebroken was. Wat hier ge-

beurde is een schande ! Werd hiervoor een bouwvergunning afgeleverd
Wie is verantwoordelijk voor de afbraak van één van de mooiste huize-
kens van Kessel ? Het heeft geen zin over het jaar van het dorp - meer
te onpas dan te pas - te kletshouden wanneer alles zonder nadenken ten
gronde wordt gericht.

Frans en Wis Verelst waren in september 1976 zestig jaar getrouwd. Frans is nu 92 jaar en Wis 86! Wij wensen onze laatst ingehaalde boer van Kessel met zijn vrouw nog vele jaren gezondheid en gelukkig samenzijn.

De laatste boer die te Kessel 'ingehaald' werd, -dit in tegenspraak met ons artikel over de Grote Gasthuishoeve (zie Salvator nr. 23)-was boer Verelst. Inderdaad, de familie Spoelders werd vanuit 't Hagenbroek ingehaald in het jaar 1939. Maar de familie Verelst, die van Herenthout kwam, werd, vooral door de Boeren van de Bogaertse Heide en 't Visseneinde, in februari 1940 ingehaald. De 'intocht' was minder spectaculair vermits men toen niet door het dorp trok en de stoet heel wat kleiner was. Leute was er echter genoeg; de nieuwe boer van de Muizenhoeve trakteerde 's avonds met een bieravond in 'de Kroon'. Of was er nog later een boer die ...

In 'Echo jaartal' van 22 maart 1978 verscheen een vraaggesprek met burgemeester Laenen in verband met de fusie. Erg gelukkig schijnt hij niet te zijn. Het moest hem van het hart dat 'Kessel en dan vooral een bepaalde groep' tegen de fusie gekant blijft. Hij heeft gelijk : heel

Kessel is en zal tegen de fusie blijven ! Hij moest eens horen hoe er op sommige vergaderingen - waar wij voor niets tussen zitten - tegen Nijlen gemiljaard wordt ! Ook te Bevel zijn de mensen niet zo erg gelukkig met de fusie. Spijtig dat de Heer Laenen niet eerst dat antwoord van burgemeester Vercammen van Herenthout kende : ' Waren wij bij Herentals geweest, dan had dat voor ons een RAMP betekend.' In 'Koerier' van dezelfde datum lezen we dat de Heistse fusie niet bepaald een succes is. Een Heistse schepen : 'Wat zouden de fanfares op straat komen moesten de fusies ongedaan gemaakt kunnen worden'. En de oud-burgemeester van Hallaar voegde er aan toe : 'dat ze in het jaar van het dorp aan ieder zijn eigen dorp teruggeven'. Jaja, wij alléén zijn tegen de fusie !

En, zou het in Nijlen gene 'kleinen oorlog' zijn, zo men er ooit mocht aan denken Nijlen van de kaart te vegen ?

In verband met de nieuwe benamingen die de gemeente Nijlen aan sommige van onze straten zou willen geven schreven wij aan het gemeentebestuur een brief. Wij verdedigden hierin de stelling : behoudt de namen van de deelgemeenten KESSEL en BEVEL ... dan moet er helemaal niets veranderen!

Wij willen daarom alle KESSELAARS nog eens speciaal op het hart drukken altijd en overal en in de gevaren van bekingen enkel en alleen de naam KESSEL te gebruiken in al hun adresopgaven! Door de fusie behoren wij helaas tot de gemeente Nijlen maar de plaats waar wij wonen is sinds honderde jaren KESSEL en dat kan geen enkele heer van Nijlen veranderen of tegenspreken. Wij nemen aan dat ook zij een beetje logisch kunnen denken. Het moet al wel tot hen doorgedrongen zijn dat hun halsstarrig en opdringerig gebruik van de naam Nijlen voor mensen die in KESSEL wonen dagelijks tot de meest absurde verwarring leidt. Een klein beetje goede wil van hun kant zouden de KESSELAARS appreciëren.

Toch hebben wij -indien ons voorstel de straatnamen ongewijzigd te houden niet aanvaard wordt - op hun eigen verzoek een aantal nieuwe namen voorgesteld. De nieuwe benamingen vinden alle hun oorsprong in nog levende of vergeten oeroude toponiemen.

Op onze voorstellen die per brief al een drietal maanden verzonden zijn kwam helaas nog niet eens een ontvangstmelding...

Op zaterdag 13 mei jl., daags voor Sinksen, hadden er hier in het dorp 3 begrafenisplaatsen. Ooit waren er slechts drie in één jaar tijd! En wel in 1588 en in 1589. In 1585 en het jaar daarop, vier. Het recordjaar in onze parochieregisters, die in 1585 een aanvang namen, is 1587 nl. twee uitvaarten. Het is de zeer droevige tijd van de beeldenstorm toen Kessel, zoals verschillende dorpen in de omtrek, praktisch leeg stond.

Op 17 mei jl. brachten onze dierbare vorst en vorstin een bezoek aan Lier. 's Middags reden Zijne en Hare Majesteit verder naar Herentals. Niet langs de normale weg Lier-Nijlen-Herentals, maar wel langs Emblem. Staat de brug over het Netekanaal dan werkelijk op invallen zodat zij nog enkel geschikt is voor het gewone volk of is Groooooooot Nijlen dan toch echt 'te mijden'?

Verantwoordelijke uitgevers :

Davidsfonds Kessel
Romain Verreydt
Fortstraat, 13
2508 KESSEL

Groencomité Kessel
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

Heemvrienden Kessel
Frans Lens
Berlaarsesteenweg, 31
2508 KESSEL